

Dossier de premsa

CaixaForum Lleida

Del 16 de setembre de 2021 al 30 de gener de 2022

La mostra **Art i mite. Els déus del Prado** sorgeix de l'aliança estratègica que mantenen el Museo Nacional del Prado i la Fundació "la Caixa"

CaixaForum Lleida se submergeix en l'Olimp dels déus

- **Art i mite. Els déus del Prado** ofereix una àmplia mirada sobre la mitologia grecoromana i la seva representació al llarg de la història de l'art, a través de pintures, escultures i objectes datats entre els anys centrals del segle I aC i primera meitat del XVIII. Una proposta diacrònica, a partir de 43 obres de les col·leccions del Museo del Prado, amb noms essencials de la història de l'art com Rubens, Ribera o Zurbarán, entre molts d'altres.
- Aquest passeig per l'Olimp s'articula en vuit seccions de caràcter temàtic i ofereix diferents representacions de déus i diverses interpretacions d'un mateix episodi mitològic, cosa que fa possible al mateix temps apreciar la riquesa iconogràfica, geogràfica i cronològica de les col·leccions del Museo del Prado.
- Diversos elements contraposen el discurs clàssic de les peces amb la contemporaneïtat dels mites al segle XXI, entre els quals destaca un audiovisual en el que diferents veus actuals comparteixen reflexions i opinions sobre la temàtica.

Art i mite. Els déus del Prado. Dates: del 16 de setembre de 2021 (a partir de les 16 h) al 30 de gener de 2022. **Lloc:** CaixaForum Lleida (Avda. De Blondel, 3). **Organització i producció:** Fundació "la Caixa" i Museo Nacional del Prado. **Comissariat:** Fernando Pérez Suescun, cap de Continguts Didàctics, Àrea d'Educació, Museo Nacional del Prado.

 [@FundlaCaixaCAT](https://twitter.com/FundlaCaixaCAT) [@CaixaForum_CAT](https://twitter.com/CaixaForum_CAT) [#PradoCaixaForum](https://twitter.com/PradoCaixaForum)

Lleida, 16 de setembre de 2021. El director corporatiu de l'Àrea de Ciència i Cultura de la Fundació "la Caixa", Ignasi Miró; el director del Museo Nacional del Prado, Miguel Falomir —via streaming—; la directora de CaixaForum Lleida, Maribel Tost, i el cap de Continguts Didàctics del Museo Nacional del Prado i comissari de l'exposició, Fernando Pérez Suescun, han presentat aquest dijous a CaixaForum Lleida *Art i mite. Els déus del Prado*.

Es tracta d'una exposició organitzada conjuntament per la Fundació "la Caixa" i el Museo Nacional del Prado que ara arriba a la capital del Segrià, en el marc de l'aliança estratègica que mantenen des del 2011 per apropar al públic part del ric llegat artístic que custodia el Museo del Prado.

Jan Carel van Eyck, *La caiguda de Faetont* 1636-1638. Oli sobre tela. © Museo Nacional del Prado

Art i mite. Els déus del Prado ofereix una àmplia mirada sobre la mitologia grecoromana i la seva representació al llarg de la història de l'art, en la qual ha estat una font constant d'inspiració per a nombrosos artistes.

Aquestes narracions fabuloses van quedar recollides en ceràmiques, blocs de marbre, medalles, taules i teles, com els que formen part d'aquesta exposició, constituïda per 43 peces entre pintures, escultures i objectes datats entre el segle I aC i primera meitat del XVIII. Inclou obres d'artistes de la talla de Francisco de Zurbarán, José de Ribera,

Peter Paul Rubens, Francesco Albani, Jan Carel van Eyck, Nicolas Poussin i Leone Leoni, entre d'altres.

L'exposició va iniciar el seu recorregut a CaixaForum Palma el novembre del 2017 i ha visitat diverses localitats de la Península al llarg dels quatre darrers anys. Ara arriba a CaixaForum Lleida en un projecte revisat que contempla referències a la contemporaneïtat, i després viatjarà a CaixaForum Girona.

La mostra s'estructura en vuit seccions de caràcter temàtic, i contraposa el discurs clàssic de les peces procedents del Museo Nacional del Prado a la contemporaneïtat dels mites al segle XXI.

En aquesta línia, un audiovisual dóna la paraula a diferents veus del panorama cultural per reflexionar sobre com han sobreviscut els mites clàssics en la cultura contemporània i com aquests narren les idees actuals sobre l'amor, la bellesa, la naturalesa, el destí, la masculinitat o la feminitat. Entre d'altres, hi participen els escriptors Luna Miguel, Bel Olid i Raül Garrigasait; el poeta Antoni Clapés; la il·lustradora Rocío Quillahuaman; la productora cultural i periodista Tania Adam, i el cantant David Carabén.

José de Ribera, *Detall del cap del déu Bacus*, 1636. Oli sobre tela. © Museo Nacional del Prado

A més, al llarg del recorregut expositiu, una sèrie de reflexions i idees, conviden a fer-nos de nou les «grans preguntes» des d'una visió contemporània. Un fragment de la *Ilíada*, en l'àmbit sobre la guerra de Troia, es pot escoltar recitat en grec i es pot llegir en català i castellà projectat a la paret: de la font original a la seva interpretació moderna en les nostres llengües. Es tracta de l'episodi de l'últim any de la guerra de Troia: l'ira d'Aquil·les contra Agamèmnon.

En aquesta mateixa línia, s'ha organitzat un cicle de conferències sobre *Els mites i la seva contemporaneïtat*, amb la participació de Montserrat Reig, Ramon M. Nogués, Carlota Subirós, Emilio Suárez de la Torre, Jordi Balló, Joana Masó i Victoria Cirlot. L'exposició es completa amb l'edició d'un catàleg que inclou textos del comissari de l'exposició.

La mitologia com a font d'inspiració

Els mites són relats que plasmen les històries de déus i semidéus, i la relació que mantenen amb els homes. Per aquest motiu, són presents a totes les cultures i societats antigues. D'origen incert la majoria de vegades, es transmetien tradicionalment de forma oral, i es modificaven progressivament amb nous afegitons i diferents versions. En el cas dels mites grecs, els primers testimonis escrits no es remunten més enllà del segle VIII aC.

Dossier de premsa

Els protagonistes d'aquests mites eren els déus de l'Olimp, que no solament regien el destí dels homes, sinó que baixaven a la Terra i interactuaven amb ells, de vegades després d'adoptar una aparença humana que els feia més propers. Les seves històries també servien per explicar una infinitat de fenòmens de la naturalesa o de l'univers que els envoltava. Van sorgir així nombroses divinitats que personificaven muntanyes, fonts, rius, mars, vents, constel·lacions..., i també tota mena d'arbres i d'espècies animals que convivia amb els homes.

ÀMBITS DE L'EXPOSICIÓ

Una història per explicar

Els mites són relats meravellosos situats fora del temps històric i protagonitzats per personatges de caràcter diví o heroic. La mitologia, per tant, és el conjunt d'aquests mites i, al mateix temps, el seu estudi.

Gràcies als mites, els grecs i els romans van poder oferir una interpretació sobre l'origen del món i sobre diferents fenòmens de la naturalesa o de l'univers. Van sorgir així infinitat de divinitats que personificaven muntanyes, fonts, rius, mars, vents, constel·lacions..., però també tota mena d'arbres i d'espècies animals. Déus i semidéus —sempre amb aparença humana, excepte en el cas dels monstres— van deixar, juntament amb els herois, una empremta perenne en el curs del món com a protagonistes de fets exemplars amb un component simbòlic essencial.

En un primer moment, els mites van ser narracions no escrites que es transmetien de forma oral i s'anaven modificant progressivament amb nous afegitons. Homer i Hesíode, al segle VIII aC, van ser els primers a posar en escrit aquestes històries, donar noms als déus i assenyalar les seves particularitats. Però no podríem conèixer i entendre els mites clàssics sense les aportacions d'altres autors posteriors, tant grecs com romans. Cal destacar, entre d'altres, Apol·lodor, Lucià de Samòsata, Diodor de Sicília, Filòstrat, Virgili i, sobretot, Ovidi, autor de *Les metamorfosis*, que constitueixen un autèntic manual de mitologia grecoromana.

L'aproximació als mites clàssics presenta un obstacle important: la terminologia. Alguns déus són coneguts pels seus noms grecs, però d'altres són més recognoscibles per la seva designació romana. Al llarg de l'exposició figuren les dues opcions, en funció de l'èxit d'una determinada versió d'un mite o dels títols de les obres exposades, totes procedents de les col·leccions del Museo del Prado.

Els déus de l'Olimp

El mont Olimp era el lloc on vivien els principals déus grecs, els anomenats *déus olímpics*. Al capdavant hi havia Zeus, que, després d'enderrocar el seu pare, Cronos, s'havia repartit el domini del món amb els seus germans mascles: a ell li van correspondre els cels; a Posidó, els mars, i a Hades, l'inframón. Teòricament, tots tres déus tenien el mateix poder, però Zeus va ser considerat la divinitat suprema de l'Olimp i, per tant, del panteó grec, i també del romà, en el qual va ser assimilat a Júpiter.

Zeus va contraure diversos matrimonis i va tenir innumbrables aventures amb diferents deesses, nimfes, dones mortals i, fins i tot, algun jove efèbus. D'aquestes relacions van néixer alguns dels principals déus de l'Olimp, altres divinitats menors —les hores, les moires, les gràcies, les muses...— i, també, destacats herois, com ara Perseu i Hèracles, entre d'altres.

Jan Cossiers, *Narcís*, 1636-1638. Oli sobre tela.
© Museo Nacional del Prado

Amb l'oceànide Metis va concebre Atena, deessa de la guerra, però també de la saviesa, de la música i de l'artesanía. De la relació de Zeus amb Leto van néixer Àrtemis i Apol·lo, deessa de la caça i déu de la llum, la bellesa, la poesia i la música, respectivament. Amb la seva germana Demèter va engendrar Persèfone, que va ser raptada i transportada a l'inframón pel seu oncle Hades. Del seu matrimoni amb Hera, també germana seva, van néixer Ilítia, protectora de les parteres; Hebe, personificació de la joventut, i Ares, déu de la guerra. Amb la plèiade Maia va tenir

Hermes, el missatger dels déus, i amb la mortal Sèmele, Dionís, déu del vi i la festa. Alguns relats diuen que també era filla seva Afrodita, la deessa de l'amor, que es va casar amb Vulcà, déu del foc, que Hera havia engendrat sense la participació del seu espòs.

Esperits lliures

Els déus clàssics apareixen en els mites acompanyats de tota mena d'éssers i personatges —vinculats sovint a diferents fenòmens de la naturalesa—, que fan servir per satisfer les seves necessitats o apetits carnals, i que també fan partícips de les seves festes i celebracions.

Entre aquests personatges, cal destacar les nimfes, deïtats menors de la naturalesa que habitaven els boscos, les coves i les aigües, elements amb els quals s'arribaven a identificar, ja que encarnaven la seva energia vital. Així, trobem, per exemple, les nàiades, les dríades, les orèades, les nereides i les oceànides. Presents en molts mites, totes eren mortals i, sovint, formaven part del seguici que acompanyava alguns déus, com Àrtemis i Dionís, al servei del qual trobem també les mènades. Constantment perseguides pels esperits masculins de la naturalesa —fonamentalment el déu Pan i els faunes i sàtirs—, també tenien relacions amoroses i/o sexuals amb diversos déus de l'Olimp.

Les muses, engendrades per Urà i Gea, o bé per Zeus i la titànide Mnemòsine, vivien a l'Olimp, on cantaven i ballaven a les grans festes dels déus. Tradicionalment, s'associaven a Apol·lo, déu de les arts, i elles mateixes, de forma individual o col·lectiva, eren considerades inspiradores d'artistes, sobretot dels literats i els músics, fins al punt d'arribar a personificar diferents disciplines artístiques i del coneixement.

Les tres càrites —conegudes com a *gràcies* a Roma— eren filles de Zeus i de l'oceànide Eurínome. Integrants del seguici d'Apol·lo, de vegades també acompanyaven Afrodita, Atena, Eros o Dionís. Simbolitzaven l'afabilitat, la simpatia i la delicadesa, i s'associaven a l'amor, la bellesa, la sexualitat i la fertilitat, com a forces generadores de vida.

Amor, desig i passió

Diuen que l'amor és l'energia que mou el món. És un sentiment, un estat d'ànim, una il·lusió i una passió. Però també és un déu. Així ho creien els grecs i els romans, que li van posar nom: Eros o Cupido. Encara que no queda gaire clar quin és el seu origen, sempre s'ha representat com un nen amb ales que es diverteix jugant amb els cors de déus i mortals, que inflama amb la seva torxa o fereix amb les seves fletxes. Les d'or provoquen amor; les de plom, en canvi, odi.

De la mateixa manera que els homes i les dones, els déus també patien enamoraments sobtats, autèntiques fiblades d'amor. És el que va sentir Dionís quan a Naxos va trobar Ariadna, que havia estat abandonada per Teseu, o també Hermes en veure Herse quan sobrevolava la ciutat d'Atenes.

Encara que amb inicis difícils i tempestuosos, moltes relacions amoroses van ser felices i llargues, com la del mateix Cupido amb Psique, o la que van mantenir Neptú i Amfitrite, que va començar amb un rapte, com en el cas de Plutó i la seva neboda Prosèrpina. Però els mites narraven també unions infelices, truncades tràgicament per la mort d'un dels amants. Això és el que li va passar a Orfeu amb Eurídice, a qui no va poder rescatar de l'Hades, i també a Cèfal i Procris, que van tenir un final tràgic provocat per la gelosia quan Procris va ser ferida per una javelina llançada pel seu espòs mentre ella l'espia.

El cas de Narcís és singular, ja que es va enamorar de la seva pròpia imatge reflectida a l'aigua. Contemplant aquest reflex, es va anar consumint d'amor fins a la mort, i després es va metamorfosar en la flor que porta el seu nom.

Faltes i càstigs

La violència és inherent a l'ésser humà, i els déus grecoromans, que van adquirir aparença humana i van interactuar amb els homes, no van escapar d'aquest principi general. Per això els mites clàssics són plens de pugnes i disputes entre diferents divinitats. Si Cronos va castrar el seu pare Urà i li va arrabassar el poder, ell també va ser enderrocat pel seu fill Zeus. Aquestes lluites parricides van originar dos grans enfrontaments en els quals van participar nombroses divinitats: la Titanomàquia i la Gigantomàquia. Aquestes lluites es van considerar, ja des de l'antiguitat, com un símbol del conflicte existent entre el caos i l'ordre.

Els càstigs que els déus de l'Olimp imposaven als homes o a altres déus menors que s'alçaven contra ells podien tenir un caràcter indefinit, etern. És el cas de les famoses fúries, que patien turments que es repetien una vegada i una altra: Tici, el fetge del qual devorava cada dia una au rapinyaire; Tàntal, castigat a patir set i fam eternes; Sísif, condemnat a moure permanentment una enorme roca, i Ixió, obligat a donar voltes sens fi en una roda. També Prometeu

patia l'atac diari d'una àliga que li devorava el fetge, que es regenerava cada nit.

Mantenir relacions dins els temples constituïa una greu mostra d'impietat que els déus sancionaven de forma contundent. Aquest va ser el cas del sacerdot troià Laocoont, atacat per dues serps que se li van enroscar al cos i van posar fi a la seva vida i a la dels seus dos fills; i també el d'Hipòmenes i Atalanta, convertits per la deessa Cíbele en lleons que tiraven el seu carro. Aquest recurs a la metamorfosi, a la transformació, va ser molt utilitzat pels déus com a càstig.

Metamorfosis divines i humanes

Metamorfosi és sinònim de transformació, d'engany i de falses aparences. Els déus grecoromans principals tenien una capacitat extraordinària per alterar el seu aspecte físic i adquirir una nova identitat. D'aquesta manera, assolien els seus objectius, relacionats la majoria de vegades amb el plaer carnal.

Encara que el seu germà Posidó no li va restar a la saga —es va transformar en cavall i en moltó per unir-se a Demèter i a Teòfane, respectivament—, va ser Zeus qui més sovint va fer servir aquest ardit per satisfer els seus instints més bàsics, i aquesta secció està dedicada a ell gairebé de manera exclusiva.

El recurs principal utilitzat per Zeus va ser adoptar una aparença animal. Així, metamorfosant-se en àliga, el seu animal emblemàtic, va segrestar el jove pastor Ganimedes per endur-se'l a l'Olimp com a amant seu i coper dels déus. Una altra vegada, convertit en cigne, Zeus va seduir la reina Leda, amb qui va engendrar Helena i Pò·lux, i, transformat en toro, va raptar la princesa Europa. Però també va adoptar l'aparença de la seva filla Àrtemis per seduir la nimfa Cal·listo, i va adquirir l'aspecte del rei Amfitrió per mantenir relacions amb la seva esposa Alcmena, fruit de les quals va néixer Hèracles. Altres vegades, Zeus va prendre la forma de fenòmens atmosfèrics per aconseguir les seves conquestes, i es va transfigurar en núvol gris per posseir la jove donzella Io, o en pluja daurada per tenir relacions amb Dànae, que va donar a llum Perseu, un dels grans herois grecs.

Sovint, la metamorfosi era una solució per evitar l'assetjament d'un déu, i hi van recórrer diverses nimfes, com ara Dafne, transformada en llorer per escapar

d'Apol·lo, o Siringa, convertida en unes canyes per evitar la persecució del déu Pan.

Herois

Al costat dels déus i els semidéus, els herois van tenir un paper fonamental en els mites clàssics. Podien ser fills d'un déu i una mortal, o d'una deessa i un mortal; però també hi va haver herois que eren fills de dos simples mortals. D'ells, ens en queden les gestes, amb les quals van aconseguir fama i glòria.

Aquil·les, «el dels peus lleugers», és el protagonista indiscutible de la *Ilíada*. Poc després de néixer, la seva mare, la deessa Tetis, esposa de Peleu, rei de Ftia, va submergir Aquil·les a les aigües de l'inferral riu Estígia per fer-lo invulnerable, però li'n va quedar fora el taló per on l'agafava. Va ser educat pel centaure Quiró i, anys després, va tenir una intervenció destacada en la guerra de Troia, on va aconseguir la glòria i on també va trobar la mort, quan Paris va encertar amb una fletxa el seu únic punt dèbil, el taló.

Jàson, fill del rei de Iolkos, també es va educar amb el centaure Quiró. Per poder recuperar el tron que havia usurpat el seu oncle Pèlies, va haver de portar-li el famós velló d'or. Per fer-ho, va reclutar els millors herois de tota l'Hèl·lade, que es van embarcar a la nau Argo: són els cèlebres argonautes, que van protagonitzar aventures increïbles.

També Perseu, fill de Zeus i Dànae, ocupa un lloc destacat entre els herois grecs. La seva gesta principal va ser vèncer la gorgona Medusa, a qui va tallar el cap. Més tard va matar el monstre marí Ceto, que assolava el regne d'Etiòpia, i va alliberar així la princesa Andròmeda, la seva futura esposa.

Hèrcules —Hèracles a Grècia— és l'heroi clàssic per excel·lència, que encarna qualitats i virtuts que es consideren mítiques i modèliques. Fill de Zeus i Alcmena, va patir les conseqüències de la ira d'Hera, que li va provocar un atac de bogeria durant el qual va matar els seus fills. Com a càstig, va haver de fer els llegendaris dotze treballs d'Hèrcules, amb els quals va obtenir fama i reconeixement universal, fins al punt d'aconseguir la immortalitat i ascendir a l'Olimp dels déus.

La guerra de Troia

La guerra de Troia és el gran enfrontament entre grecs i troians, però també hi van intervenir de manera activa i decisiva molts déus que, per diferents raons, van decidir donar suport a un bàndol o a un altre.

Tot va començar amb una poma d'or per a «la més bella», títol que reclamaven Juno, Minerva i Venus. Per resoldre la disputa, Júpiter va triar com a jutge Paris, un jove pastor troià que havia de lliurar la poma a qui considerés que era la deessa més bella. A més de presentar-se nues per mostrar el seu atractiu físic, les tres deesses li van fer ofertes molt interessants i temptadores: Juno li va oferir el poder sobre un ampli territori; Minerva, la saviesa i la victòria a totes les batalles, i Venus, l'amor de la dona més bella del món. Paris va triar Venus.

La dona més bella del món va resultar que era Helena, esposa del rei Menelau d'Esparta. Paris la va raptar, o tots dos van fugir plegats cap a Troia, per la qual cosa els grecs es van conjurar per rescatar-la. Així va començar la guerra, en la qual van prendre part grans herois i guerrers, com ara Agamèmnon, Menelau, Odisseu, Diomedes, Àiax el Gran i, especialment, Aquil·les, que és el principal protagonista de la *Ilíada*, el gran poema homèric que narra aquest mític conflicte armat.

L'enfrontament entre aqueus i troians es va allargar durant molts anys, sense que la victòria es decantés per cap bàndol, i mentrestant totes dues faccions anaven perdent alguns dels seus guerrers principals. Finalment, els grecs van decidir fingir la retirada i abandonar a les platges de Troia un gran cavall de fusta, dins del qual s'amagaven diversos dels seus millors soldats, encapçalats per Odisseu. Els troians van creure que es tractava d'una ofrena als déus i van introduir el cavall a la ciutat; d'aquesta forma, els grecs van aconseguir apoderar-se de Troia, que va ser saquejada i va quedar destruïda per un gran incendi.

ACTIVITATS A L'ENTORN DE L'EXPOSICIÓ**CONFERÈNCIA A CÀRREC DEL COMISSARI: ART I MITE. ELS DÉUS DEL PRADO**
DIJOUS 16 DE SETEMBRE DE 2021, 18 h

Fernando Pérez Suescun és llicenciat en Geografia i Història per la Universidad Complutense de Madrid, on va començar la seva tasca docent el 1993. Ha ocupat càrrecs en diverses institucions relacionades amb el món artístic i, des del 2007, és cap de Continguts Didàctics a l'Àrea d'Educació del Museo del Prado, des d'on ha comissariat diverses exposicions nacionals i internacionals.

CICLE D'HUMANITATS

ELS MITES I LA SEVA CONTEMPORANEÏTAT

DEL 10 DE NOVEMBRE A L'1 DE DESEMBRE DE 2021

Els mites antics encara són presents en tot tipus de manifestacions de la cultura contemporània. Els romàntics van fer renéixer figures com Orfeu, Prometeu i Èdip, associades a noves idees i a nous llenguatges artístics. La història de la pintura i de la literatura, com també la de la fotografia i el cinema, és plena de mites clàssics reinterpretats a la llum de cada època i context.

Aquest cicle de conferències proposa una lectura dels mites en la seva relació amb les manifestacions artístiques i literàries del passat i del present. Així mateix, s'hi donaran claus per entendre la vigència dels mites i les seves lectures sobre conceptes com l'univers, la mort o l'amor.

- ***Els mites i la seva contemporaneïtat***
Dimecres 10 de novembre de 2021 19 h
Montserrat Reig analitza la contemporaneïtat dels mites i la vigent importància en l'imaginari col·lectiu de la societat occidental.
- ***D'on venim? Els mites i els orígens de l'univers***
Dimecres 17 de novembre de 2021 19h
Diàleg entre ciència i creació, en el qual **Ramon M. Nogués** i **Carlota Subirós** aborden les cosmogonies mítiques i les seves relacions amb les visions artístiques i científiques actuals.

- ***La mort i el càstig en la nostra mitologia***

Dimecres 24 de novembre de 2021 19 h

Emilio Suárez de la Torre i **Jordi Balló** repassen els motius de la mort i el càstig en els mites clàssics, i com han arribat fins avui a través de l'art i el cinema.

- ***Què és el desig? L'amor i la passió en els mites***

Dimecres 1 de desembre de 2021 19 h

Joana Masó i **Victoria Cirlot** reflexionen sobre l'evolució interpretativa del desig en els mites clàssics, des de l'antiguitat fins a l'actualitat.

CICLE L'ART EN EL CINEMA

Del 20 de setembre al 18 d'octubre del 2021

Al llarg de la seva història, el cinema sempre s'ha fixat en les diverses arts com a font d'inspiració. Des de l'aparició del cinematògraf, inventat pels germans Lumière a finals del segle XIX, no ha s'ha parat de nodrir del món de l'art a l'hora de crear moltes pel·lícules. Aquest cicle proposa una tria de projeccions que reflecteixen aquest diàleg entre art i cinema.

- **MICHELANGELO INFINITO**

EMANUEL IMBUCCI, 2017, ITÀLIA. VOSE

Dilluns 20 de setembre a les 19 h

Presentació a càrrec d'Oriol Bosch, conservador del Museu d'Art Jaume Morera.

- **JO, CLAUDE MONET**

PHIL GRABSKY, 2017, REGNE UNIT. VOSE

Dilluns 27 de setembre a les 19 h

Presentació a càrrec d'Oriol Bosch, conservador del Museu d'Art Jaume Morera.

- **EL JOVE PICASSO**

PHIL GRABSKY, 2019, REGNE UNIT. VOSE

Dilluns 4 d'octubre a les 19 h

Presentació a càrrec d'Oriol Bosch, conservador del Museu d'Art Jaume Morera.

- **PINTORS I REIS DEL PRADO**

VALERIA PARISI, 2019, ITÀLIA. VOSE

Dilluns 11 d'octubre a les 19 h

Presentació a càrrec d'Oriol Bosch, conservador del Museu d'Art Jaume Morera.

- **MATISSE DEL TATE MODERN I MOMA**

PHIL GRABSKY, 2014, REGNE UNIT. VOSE

Dilluns 18 d'octubre a les 19 h

Presentació a càrrec d'Oriol Bosch, conservador del Museu d'Art Jaume Morera.

VISITA COMENTADA: ART I MITE. ELS DÉUS DEL PRADO

Del 18 de setembre de 2021 al 29 de gener de 2022

La visita està dirigida per un/a educador/a que, a partir del diàleg amb els participants, presenta els temes clau de l'exposició, els contextualitza i resol els possibles dubtes o preguntes que hi puguin sorgir.

Horari:

Dissabtes, a les 18.30 h

VISITES EN FAMÍLIA: ART I MITE. ELS DÉUS DEL PRADO

Del 26 de setembre de 2021 al 23 de gener de 2022

La visita està dirigida a famílies i les condueix un/a educador/a que, a partir del diàleg amb els participants, presenta els temes clau de l'exposició, els contextualitza i resol els possibles dubtes o preguntes que hi puguin sorgir.

Horari:

Diumenge 26 de setembre, a les 12 h

Diumenge 17 d'octubre, a les 12 h

Diumenge 14 de novembre, a les 12 h

Dimecres 8 de desembre, a les 12 h

Dimecres 29 de desembre, a les 18 h

Diumenge 23 de gener, a les 12 h

SERVEI D'EDUCADORS/ES

Dijous i divendres, de 18 a 20 h, dissabtes, de 12 a 14 h i de 18 a 20 h i diumenges, de 12 a 14 h, hi haurà un/a educador/a a la sala a la disposició del públic per a qualsevol dubte o comentari sobre l'exposició. Servei gratuït inclòs amb l'entrada.

EDUCAIXA

- **Visita dinamitzada a *Art i mite. Els déus del Prado***

Deesses, déus, herois i esperits lliures a través de l'art

Nivell educatiu: Primària: de 3r a 6è i ESO

Àrea de coneixement: Llengua i Literatura; Visual i plàstica. Competències:

Per aprendre a aprendre i Artística i cultural

Duració: 1 h 30 min

Més informació i reserves: [aquí](#).

- **Activitat *Històries de deesses, herois i esperits lliures***

Visita narrada a "Art i mite. Els déus del Prado"

La visita narrada permet als més menuts conèixer els déus més importants. El bust del poeta Homer convida a escoltar la vida de les divinitats de l'Olimp (Zeus, Hermes, Atenea, etc.), les gestes dels herois més remarcables (Aquil·les, Perseu, Hèracles) i dels esperits lliures. Narracions que parlen de mites, déus i herois que poden fer coses extraordinàries però que, com els humans, tenen defectes, pateixen i s'equivoquen.

Nivell educatiu Infantil: a partir de 4 anys i Primària: de 1r a 2n

Àrea de coneixement: Llengua i Literatura, Visual i plàstica. Competències en comunicació lingüística i Artística i cultural

Duració: 1 h 30 min

Més informació i reserves: [Aquí](#)

- **Visita comentada a *Art i mite. El déus del Prado***

Històries de deesses, déus i herois a través de l'art

Dossier de premsa

Una visita comentada que permet identificar les fonts literàries de la mitologia grega i conèixer la vida i les gestes de déus, herois i esperits lliures a través de la rica iconografia de les col·leccions del Museo del Prado. Vuit seccions per reflexionar sobre les forces que mouen les seves accions, les seves transformacions i les conseqüències que comportava oposar-se a tot això. Eren gaire diferents a nosaltres, aquests déus?

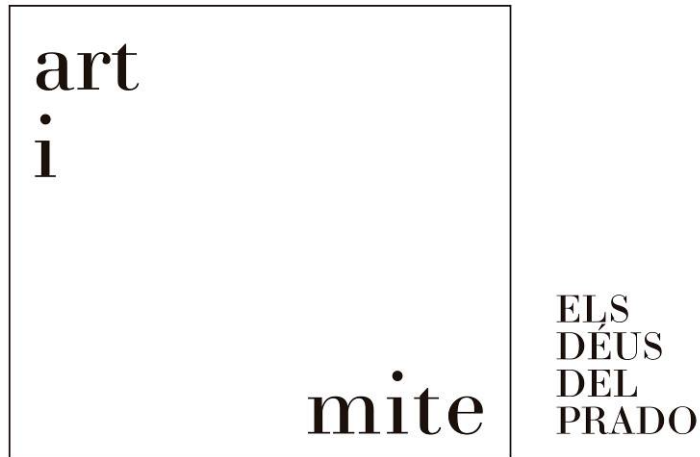
Nivell educatiu: ESO i Batxillerat; FP: cicles de grau mitjà

Àrea de coneixement: Ciències socials i Visual i plàstica

Competències: Artística i cultural

Duració: 1 h

Més informació i reserves: [Aquí](#)

Del 16 de setembre de 2021 al 30 de gener de 2022

CaixaForum Lleida

Av. de Blondel, 3
25002 Lleida
Tel. 973 27 07 88

Horari

De dilluns a divendres, de 10 a 14 h i de 17 a 20 h
Dissabtes, d'11 a 14 h i de 17 a 20 h
Diumenges i festius, d'11 a 14 h

Venda d'entrades

<https://caixaforum.org/ca/lleida/home>

Àrea de Comunicació de la Fundació "la Caixa"

Cristina Font: 608 582 301 / cristina.font@fundacionlacaixa.org

Sala de Premsa: <https://premsa.fundacionlacaixa.org/ca/>

 [@FundlaCaixaCAT](https://twitter.com/FundlaCaixaCAT) [@CaixaForum_CAT](https://twitter.com/CaixaForum_CAT) [#PradoCaixaForum](https://twitter.com/PradoCaixaForum)